

mig nogen Betænkeliſhed ved, at vi foreløbig ſlutte os ſammen med Sverige, vel at mærke med Plads aaben for Norge; naar det vil ſlutte ſig til de to andre Riger. Naar man gjenne-gaar de norſke Blade og ſer, hvad der er ſkrevet i diſſe efter Møntſagens Behandling i Stortinget, vil man kunne finde udtalt endogſaa i Blade, ſom have været meſt imod Myntkonventionen, at de aldeles ikke vilde tage os det fortrydeligt op, om vi foreløbig gif ſammen med Sverige. Allerede paa et tidligere Trin af Sagen foreligger der Udtalelſer i den Retning fra den Mand, ſom viſtnof har havt ſtørſt Indflydſe paa, at Myntkonventionen ikke blev vedtagen i Norge, nemlig Profeſſor Brock, ſom i ſit ſærlige Botum ſiger: „Seg ſer ikke, at Noget er tabt hverken for Norge eller for vore to Broderlande ved, at vi blive ſtaaende, udenfor Konventionen, forudſat at denne ſkulde blive vedtagen i Sverige og i Danmark, naar blot vor Speciedaler bliver givet til en ſaadan Verdi i Guld, at den nøiagtig bliver lig 4 af de foreſlaaede Kroner, naar alſaa den i Konventionen foreſlaaede Guldmønt bliver vedtagen hos os ſom repræſenterende 5 Spd.“ Der er mange Farer for Danmark ved at opſætte Vedtagelſen af Regjeringens Forſlag. Man ſiger: „Vi kunne jo vente dermed til Eſteraaret“, men foruden de mange andre Ting, der allerede ere blevene paaagebde, og ſom jeg ikke nærmere ſkal opholde mig ved, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der til Eſteraaret ventes os mange nye og ſtore Opgaver, ſaa jeg tror ikke, at man ſkal opſætte, hvad man kan gjøre nu, forudſat at det, man gjør, er godt: Dertil kommer, at naar vi ſe paa, hvad de, der ere Modſtandere af Forſlaget, tænke om Sagen, ſaa vil man finde, at der herſker Uenighed inellem dem indbyrdes, og der er Grund til at tro, at denne Uenighed vil voge og blive ſtærkere, derſom vi til Eſteraaret paa ny ſkulle optage Sagen. Saa vidt jeg opfattede det, erede Medlem for Præſt Amts 6te Valgtreds (Boysen) rigtig, ønſkede han, at vi ſkulde vente med den hele Myntforandring, indtil vi kunne naae et univerſelt Myntſyſtem. Jeg har talt med andre Medlemmer i denne Sal — Medlemmer, ſom jeg dog ikke ſkal nævne, eſterſom de endnu ikke have udtalt ſig — og fundet, at En ønſker at ſlutte ſig til det tydiſke Syſtem, en Anden til det franſke, en Tredie til det engelliſke osv.; men er dette Tilfælde, ſaa er der ikke Grund til at tro, at de ſkulde blive enige derved, at vi nu udsatte Sagen; tværtimod er der al Grund til at tro, at naar vi ikke nu træffe en Afgjørelſe, vil Uenigheden ſørſt for Alvor begynde, og der er da Udſigt til, at vi aldrig naae Maalet. Jeg ſkal ikke deſmindre indrømme, at jeg et Døeblik har været friftet til at tiltræde Mindretallets Forſlag, og ogſaa vilde have gjort det, hvis det var gaaet en Del videre; men det er et ſaa ringe Fremſkridt, ſom det nu er, at jeg hellere vil følge Regjeringens.

Der vil nemlig ikke godt kunne være forſkjellige Meninger om, at hvis vi ſluttede os til et af de ſtørre Myntſyſtemer, hvad enten dette nu bliver et internationalt eller det tydiſke eller det franſke, ſaa ville vi, alligevel komme til at gaa over til Titalsinddelingen eller Hundvedtalsinddelingen — eller hvad man nu vil kalde det — og det, ſom i den Henſeende, foreſlaas i Regjeringens Forſlag, har den Fordel, at det er en god Overgang, en god Forberedſe til det, ſom vi maatte kunne naae om 20, 30 Aar, eller hvor længe det nu kan være. I alt Fald binde vi os her kun for en Tid af 10 Aar, og ſkulde det da viſe ſig, at vi ikke befinde os vel i den „Gulddalser“, eller hvad det nu bliver for en „Alber“, hvori vi komme ind, ſaa ere vi dog ikke bundne til den for længere Tid end diſſe 10 Aar, og kunne ſaa forlade den, om vi ville. Det er blevet ſagt, at vi hellere burde gjøre en brat Overgang, hellere burde tage noget Nyt, der lignede vort nuværende Syſtem ſaa lidt ſom muligt, end gjøre Overgangen ſaa jævnt. En ſaadan Mening, veed jeg, deles af Nogle her i Salen, og en lignende Mening er kommen til Orde i denne ſamme Sal, den Gang der i forrige Symmer, ſad en anden Forſamling her, nemlig det nationaløkonomiſke Møde. Da kom det Spørgsmaal frem, om det var letteſt for et Folk at gjøre Overgangen brat hellere end jævnt, og ved den Leilighed ſalbt der en Udtalelſe fra en ſagkyndig Mand, ſom jeg godt kan nævne, da hans Udtalelſer jo foreligge trykte; det var Bankdirektør Levy. Han forſvarede de Grundſætninger, hvorpaa det foreliggende Lovforſlag er bygget, og gjorde det paa Grund af, at det var et ſikkert og grundlag; han ſagde, at han var overbevist om, at i en anden Forſamling — hvormed han mente Folkethinget — vilde en anden Luſtning gjøre ſig gjældende; der vilde man ikke tage ſaa meget Henſyn til de Reiiſende eller til de ſtore Handelsmænd, der vilde have meſt Fordel af, at vi ſluttede os til et af de fremmede Syſtemer, men man vilde ſørſt og fremmeſt tage Henſyn til Folket, og derfor ſlutte ſig ſaa meget ſom mulig til det Beſtaaende. — Men foruden det folkelige Henſyn er der et andet, ſom i alt Fald for mig har en meget ſtor Vægt, og det er det ſkandinaviſke. Jeg tror ſaa meget bedre at kunne udtale dette her, ſom der under Finantslovens 3die Behandling ſalbt den Udtalelſe fra Finantsudvalgets meget ærede Ordſfører (Berg): „Vi ere jo Alle Scandinaver“. Jeg glædede mig over diſſe Ord, og om de end ikke maa tages aldeles bogſtavelig, tror jeg dog at turde ſige, at den Broderfølelſe, ſom mere og mere gjør ſig gjældende i de 3 Riger, er ſaa ſtærk, at vi ikke kunne have Noget imod at gjøre et Skridt, der kan kaldes ſkandinaviſk; og det forekommer mig, at Vedtagelſen af det foreliggende Lovforſlag netop vilde være et ſaadant Skridt; thi det er dog aabenbart, at det er Veien til ſtørre Enhed,